

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ЛУННА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Соня излезе от блока. Няколко седмици учеше безспирно за сесия и вече ѝ опротивя малката стаичка, еднообразните буркани с манджи, които пращаха родителите ѝ от село, хилядите еднакви песни по радиото. Имаше чувството, че ги знае наизуст. Освен лекциите, които препрочиташе, научи кога се прибират комшиите на долния етаж, кога детето им приключва училище, кога какво вечерят, кога правят секс, кога бабата от апартамента до нея отива да си хвърли боклука, кога съседът отгоре ползва банята (според нея имаше проблем с простата, съдейки по постоянно ползваното казанче). При тази мисъл младото момиче се усмихна. Иначе не беше лош човекът, млад — около тридесетгодишен, с къса черна коса, винаги гладко избръснат и със светли, почти воднистосиви очи.

Ученето не ѝ се отразяваше добре в лично естество. Успя да откаже ухажора си да ѝ звъни и да я кани на срещи, успя да отбие няколко атаки на приятелките си, които искаха да излязат и да се повеселят. Но Соня устоя. Знаеше, че родителите ѝ са претърпели лишения, за да я пратят в големия град да учи. „Учи, мама, че да не работиш!“ Но не беше така. Навремето може би, но сега не. Колкото повече си учил, колкото повече знаеш, толкова по-прилежен, трудолюбив и работен трябва да си, за да издържиш на гребена на вълната. Или там, където е каймакът.

Улицата се простираше пред нея. Пуста. Раззеленените листа на кестените потрепваха от лекия пролетен ветреца, който си играеше в къдриците ѝ. Милваше я по шията и палаво пускаше пръсти по раменете ѝ. Понякога надникваше в деколтето на корсета ѝ. Соня се усещаше жива, пълна с енергия, пълна с желание за приключения, за тръпка и за... защо не. За любов.

Звукът от стъпките ѝ отекваше в стените на сградите. Беше около полунощ. Не знаеше часа. Просто излезе. Искеше да диша с пълни гърди. Искеше да живее. Отметна с ръка кичур коса и спря пред денонощния. Взе едно кенче бира. С удоволствие дръпна пръстена и пое звука от излизането на газирания въздух. Отпи. Студената течност се плъзна по езика ѝ, нахлу в гърлото и остави ледена следа след себе си. Не беше това, което очакваше. Обичаше бира, но днес ѝ се искаше нещо друго. Нещо „по така“.

Хвърли бирата в коша и продължи по пустата улица. Видя една сянка на стената до себе си и сепнато се обърна. От другия тротоар я

гледаше едно куче.

— Хей, приятелче — усмихна се момичето.

Леко махване на опашката ѝ подсказа, че я е чуло.

— Ела при мен — леко приклепна тя и тупна с ръка по бедрото си.

Кучето махна с опашка отривисто и плахо дойде при нея. Тя протегна ръка и го почеса по врата. Разсмя се, като видя как то първоначално се сви, а после се отпусна. Всъщност кучето ѝ хареса. Беше едър екземпляр, с мускулести едри лапи, широка глава и... умни очи. Спомни си, че като малка имаше на село една немска овчарка. Най-доброто куче, което бе виждала. Верен другар в игрите ѝ. Казваше се Рекс — император.

— Хей, момче. Искаш ли с мен? Ще ти казвам Рекс. — Тя се изправи и продължи по улицата. Погледна през рамо дали Рекс я следва. — Хайде да се разходим, малкия.

Момичето с кучето стигна до Борисовата градина.

— Ей, маце, къде си тръгнала? Нас ли търсиш? — чу се подвикване от двама пияни метъли, които си подаваха бутилка водка.

Соня продължи да върви.

— Ей, сливо, на теб говорим — изхърка единият и се заклатушка към нея.

— Я се махай, боклук — тихо промърмори Соня и ускори крачка.

— Ела тука ма!

Обърна се и ги видя, че са тръгнали след нея. Затича се по алеята. Мракът я обгърна. Радваше се, че обича тъмни дрехи. Така се сливаше прекрасно с тъмнината. Чуваше зад себе си запъхтяното им дишане. Кривна и приклепна зад един дебел явор.

— Де е фустата? — се чу откъм алеята.

Виждаше само сенките им.

— Изчезна. Мамка ѝ!

В това време кучето се показва на алеята и с радостен лай тръгна към дървото, зад което бе тя. „Не, не, не, Рекс! Не ме издавай!“ Той обаче се приближи със скимтене и започна да я лиже по лицето.

— Ей я бе. Ха-ха-ха-ха! — разнесе се дебелият глас на единия пияница. — А кучето било най-добрият приятел на човека.

— Ха-ха-ха — разсмя се и другият. — На човека е най-добър приятел, но на жената — не!

И двамата избухнаха в гнусен смях. Момичето се бе изправило вече. Беше потна от страх, който се процеждаше през порите ѝ. Двамата се приближиха. Единият сложи грубо ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си:

— Ела при татко, малката. Ела да те кача на седмото небе.

Другият бе минал зад гърба ѝ и я хвана за задника.

Соня започна да вика и да се извива бясно.

— Млъкни ма, кучко! — Шамарът повече я унижи, отколкото я заболя. Но свърши работа. Тя спря да вика. Две груби ръце съдраха потника ѝ и започнаха да мачкат гърдите ѝ през сутиена.

— Махни се! Махни се от мен! — изпищя момичето.

Едно лице се приближи до нейното и усети вонлив дъх малко преди да усети езика на натрапника на шията си. Изви глава назад. През клоните на големия явор надничаха лъчите на луната. Голяма и жълта като пита кашкавал. Толкова хубава ѝ се стори. Странно, но в този миг се сети за малкия принц и неговата роза. Усети как треперещи ръце разкопчават джинсите ѝ. Тя стоеше като гипсирана и гледаше луната. Ръцете я изучаваха. Луната я гледаше. Очите ѝ се насълзиха. Чувстваше се омърсена, слаба, сама във вселената.

От унеса я изтръгна вик, изпълнен с болка. Усети, че вече не я притискат от всички страни. Откъсна поглед от небесното светило.

Видя на земята човек. Върху гърдите му бе стъпил Рекс. Слюнките му хвърчаха в лицето на мъжа.

— Махни го. Махни го от мен. — Челюстта на кучето обхвана лицето и думите заглъхнаха в адски писък на болка. Кръв блисна. Вторият отстъпи от нея плахо. Соня се извъртя към него. Дрехите ѝ висяха на парцали по тялото, учестеното дишане повдигаше гърдите ѝ, но голотата им по никакъв начин не впечатли отстъпващия човек.

— Моля те! Моля те! — изскимтя той.

Зад себе си Соня чуваше мляскане и доволно ръмжене. Другият нападател бе притихнал в обятията на безвремието. Момичето се усмихна. Червените ѝ и в същото време безкръвни устни разкриха два издължени кучешки зъба. Хвърли се към мъжа и раздра кожата на врата му. И пи! Дълго! До насита! Не беше като бирата! Беше истинско питие.

Надигна се задоволена от безжизненото тяло. Обърна се назад и погледна към другия труп. Рекс лежеше до него и ближеше лапи.

Изглеждаше доволен. Тя му се усмихна и навлече, доколкото можа, разкъсаните си дрехи. Тръгна обратно към квартирата си. Тази нощ спа, както никога досега. На следващата сутрин бе в приповдигнато настроение. Заредена с енергия, извади лекциите си, когато реши, че иска да изпие едно кафе. Просто ей така. На улицата. На крак.

Облече тънка лятна рокля, която едва докосваше тялото ѝ и излезе. Чу стъпки по стълбите и още преди да го види, знаеше, че това е съседът. Отново гладко избръснат, той ѝ се усмихна и тихо прошепна, докато се разминаваха:

— Другият месец пак те каня на вечеря!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.